

Al fons de l'ànima

Un relat de: [walrusluli](#)

La roba, xopa, se li enganxava al cos. El fred era penetrant i li havia entumit els músculs. En una altra circumstància hauria tremolat de valent, però a aquestes alçades ja no sentia res. El seu cabell daurat flotava lleuger, serpentejant amb el vaivé de l'aigua. Va tancar els ulls, deixant que les llàgrimes rellisquessin melancòlicament fins les orelles, que juntament amb la cara i els dits dels peus eren les úniques parts del seu cos que no estaven completament submergides. Va decidir enfonsar els peus, desitjant que l'aigua l'engolís del tot. Havia perdut la fe en la bondat, en la força de l'amor i en la possibilitat de que la vida o el propi món tingués cap sentit. No creia possible poder recuperar mai la seva felicitat, les ganes de viure o trobar una raó per a fer-ho. Sota l'aigua, enfonsant-se cap a una buidor total, va desitjar perdre el coneixement per deixar de patir. Mentre es perdia en la hipnotitzant relaxació dels acúfens, inesperadament va sentir que la tibaven amb força cap amunt. Dues mans fortes la van aixecar fins deixar-la asseguda a la banyera. Tremolant de cap a peus, desconcertada, va obrir lentament els ulls. El seu germà era agenollat davant seu, aguantant una tovallola amb els braços pràcticament estirats. Es va deixar caure bruscament damunt d'ell, sanglotant desconsoladament. Fonent-se en una abraçada càlida, va adonar-se que malgrat havia estat a punt de tocar fons, ara podia albirar un bri d'esperança il·luminant tènueament el camí de retorn. Va entendre que malgrat tot, mai havia estat realment sola. Que malgrat el món pot ser caòtic i despietat, tots tenim una energia interior, que tot ho pot si s'enforteix amb esperança i amor.